Kız ve Küçük Serçe
Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Serçe

Aysel Banu YAVUZAL

Her ilkbahar Mira, küçük serçelerin mahallesine geri dönmesini beklerdi. Yeşil tulumu ve sarı yağmur çizmeleriyle pencerenin yanında durup boş dalları izlerdi. Mavi kurdeleli hasır şapkası, bahçe günleri için hazır, kapının yanında asılı dururdu. Gökyüzü yumuşak ve maviydi, hava yağmur kokuyordu.

Mira serçelerin zıplayıp cıvıldamasını çok severdi. Dinlenecek bir yer ararken çatıdan çatıya uçuşmalarını izlerdi. Minicik kanatları ne kadar hızlı hareket ederdi! Keşke bahçesinde kalsalardı. Ama bahçede sadece biçilmiş çimenler ve bir büyük ağaç vardı. Küçük kuşlar için sıcak köşeler yoktu.

Bir sabah Mira, Büyükanne Rosa'nın bahçede toprağı kazdığını gördü. Büyükanne Rosa mor hırkasını ve uzun çiçekli eteğini giymişti. Yuvarlak gözlükleri güneşte parlıyordu. 'İlkbahar geldi!' dedi. 'Serçeler yuva arıyor.' Mira başını salladı. 'Burada yaşamalarını istiyorum,' dedi. 'Onlara yardım edebilir miyiz?'

Büyükanne Rosa gülümsedi. 'Yerli çalılar dikebiliriz,' dedi. 'Kuşlara yiyecek ve güvenli saklanma yerleri verirler.' Mira'nın koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. 'Gerçekten mi? Hadi yapalım!' Sarı çizmelerini giydi. Büyükanne Rosa ona bir mala uzattı. 'Önce doğru çalıları seçmeliyiz,' dedi. 'Burada iyi yetişenleri.'

Bahçe merkezine yürüdüler. Mira'nın kıvırcık siyah saçları iki dolgun topuz halinde zıplıyordu. Minik beyaz çiçekli bir çalıyı gösterdi. 'Buna ne dersin?' Büyükanne Rosa etiketi okudu. 'Bu yerli bir çalı,' dedi. 'Kuşlar meyvelerini çok sever.' Mira ellerini çırptı. 'Hadi alalım!' Üç çalı daha seçtiler, hepsi yerli ve kuş dostuydu.

Eve dönünce Mira yumuşak toprağa çukurlar kazdı. Yuvarlak yanakları çalışmaktan pembelendi. Büyükanne Rosa ona her kökün etrafındaki toprağı nazikçe nasıl bastıracağını gösterdi. 'Yerli çalılar daha az su ister,' dedi. 'Ve kuşları bütün yıl besler.' Mira her birini dikkatle dikti. 'Bunlar sıcak yuvalar olacak,' diye fısıldadı.

Günler geçti. Çalılar yeşillenip yapraklandı. Mira onları her sabah suladı. Serçeleri gözledi. Sonra bir gün küçük kahverengi bir kuş bir dala kondu. Yanaklarında beyaz bir leke ve minik siyah bir önlük vardı. Hızla zıplayıp neşeli bir şarkı söyledi. 'İlk gelen sensin!' diye fısıldadı Mira. Serçe başını yana eğdi ve yeniden şarkı söyledi.

Ertesi gün daha çok serçe geldi. Çalıların etrafında uçuşup cıvıldadılar, zıpladılar. Mira çimenlere oturup izledi. Bir serçenin sağ bacağında ince gümüş bir halka vardı. Cesur ve cana yakındı, sarı çizmelerine kadar yaklaştı. 'Merhaba, küçük,' dedi. Serçe sanki cevap verir gibi cıvıldadı. Ona Pip adını verdi.

Pip diğer serçeleri çalılara yönlendirdi. Yapraklı dallarda saklanıp parlak siyah gözlerle dışarı baktılar. Mira bir defter getirip resimlerini çizdi. Yedi serçe saydı. Sonra on. 'Arkadaşlarına söylüyorlar,' dedi Büyükanne Rosa gülerek. 'Bahçen bir serçe oteline dönüşüyor!'

Mira daha fazlasını öğrenmek istedi. Büyükanne Rosa ona yerli çalılar hakkında bir kitap gösterdi. 'Görüyor musun?' dedi, işaret ederek. 'Bu çalılar sonbaharda meyve, kışın tohum verir. Ve dalları kedilerden ve şahinlerden güvenlidir.' Mira başını salladı. 'Yani çalılar kuşlara bütün yıl yardım ediyor,' dedi. 'Bu yüzden hep geri geliyorlar.'

Bir öğleden sonra bahçede güçlü bir rüzgâr esti. Çalılar sallandı, bazı dallar eğildi. Mira endişelendi. 'Kuşlar iyi olacak mı?' diye sordu. Büyükanne Rosa kolunu ona doladı. 'Yerli çalılar güçlüdür,' dedi. 'Kökleri sıkı tutunur.' Mira, Pip'in en sık çalıya atladığını gördü. Başını dışarı çıkarıp şarkı söyledi, sanki 'Biz iyiyiz!' der gibiydi.

Rüzgârdan sonra Mira çalıları kontrol etti. Dimdik ayaktaydılar ve serçeler girip çıkmakla meşguldü. Pip en üstteki daldan şarkı söyledi. Mira aralıklı dişleriyle gülümsedi. 'Kendilerini evlerinde hissediyorlar,' dedi. Büyükanne Rosa başını salladı. 'Bir fark yarattın,' dedi. 'Yerli çalılar kuşlara dinlenip saklanacak güvenli bir yer verir.'

Kısa süre sonra her gün daha çok kuş geldi. Şafaktan akşama kadar neşeli şarkılar söylediler. Mira dinledi ve gülümsedi. Bahçesi hareketli ve neşeliydi. Komşular durup izledi. 'Ne güzel bir bahçe!' dediler. Mira onlara yerli çalıları anlattı. 'Kuşlara yardım ediyorlar,' dedi. 'Ve ilkbaharı daha da güzelleştiriyorlar.'

Bir sabah Mira, Pip'in yeni bir çalının yanında zıpladığını gördü. Gagasında biraz ot vardı. 'Yuva mı yapıyorsun?' diye sordu. Pip cıvıldadı ve çalının içine uçtu. Mira içeri baktı. Dalların arasında minicik bir yuva vardı! 'Büyükanne Rosa!' diye seslendi. 'Pip burada yuva yapıyor!' Büyükanne Rosa geldi ve gülümsedi. 'Artık bahçen onun evi,' dedi.

Mira içi sıcacık ve mutlu hissetti. Sessizce oturup serçeleri izledi. Küçük bir kuş banyosunda su sıçrattılar ve çalılardan şarkı söylediler. İlkbaharı ne kadar sevdiğini düşündü. 'Yerli çalılar kuşlar için küçük evler gibi,' dedi. Büyükanne Rosa başını salladı. 'Ve onları kendi ellerinle diktin,' dedi. 'Bu, gurur duyulacak bir şey.'

Şimdi her ilkbahar Mira serçeleri bekliyor. Bahçesine geri geliyorlar, yenileri de geliyor. Hasır şapkasını ve sarı çizmelerini giyip yerli çalıların arasında yürüyor. Neşeli şarkıları dinleyip gülümsüyor. 'İlkbahar harika,' diyor, 'çünkü küçük serçelerin burada bir yuvası var.' Ve buna yardım ettiğini biliyor.